

[Justitsministeren.]

med meget smaa Indtægter. F. Eks. ser jeg hvert Øjeblik, at en Chauffør for en uvæsentlig Færdselsforseelse faar en Bøde paa 80 Kr. eller et Par Ugers Fortjeneste, saa jeg synes, der er noget galt. Domstolene forstaar her ikke rigtigt at vurdere, hvor vanskeligt det er, og hvor haard en Straf det er for en Mand med de Indtægter at modtage en saadan Bøde. Beklageligvis fik vi ikke Dagsbodssystemet gennemført, som jeg kæmpede for, da jeg fremsatte Straffelovforslaget, det vilde have raadet Bod paa det, men derfor behøver man ikke opgive ad andre Veje, f. Eks. gennem Henstilling fra Justitsministeriet til Retspræsidenterne, at henlede Domstolenes Opmærksomhed paa, at der paa dette Omraade er noget galt, og det er jeg altsaa villig til.

J. S. Foget: Jeg vil gerne udtrykke min Taknemmelighed for den Elskværighed, Justitsministeren har udvist over for min Forespørgsel. Jeg takker, fordi vi forhaabentlig inden ret længe maa faa Klarhed over, hvad Politibøderne anvendes til, men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at understrege, at den højtærede Justitsminister har misforstaaet mig, hvis Ministeren tror, at jeg ønskede en saadan Ensretning af Bøderne, at der ikke maatte tages Hensyn til de paagældendes økonomiske Vilkaar. Men jeg har set adskillige Tilfælde, hvor to økonomisk ens situerede Personer har begaaet den samme Forseelse, og hvor den ene er kommet af med 5 Kr., den anden med 40 Kr. i Bøde, det er bare sket i to forskellige Jurisdiktioner. Jeg synes, at noget saadant burde modarbejdes — om den ene er for lav eller den anden for høj, skal jeg ikke blande mig i —, men der maa være noget urigtigt i dette Forhold.

Rager: Jeg vil gerne sige til den højtærede Justitsminister, at det kan først have været i 1932, at jeg tog min Stilling, da det først var i 1932, jeg kom ind i det Udvalg, der beskæftigede sig med Behandlingen af den Lov, der ganske vist allerede var forelagt i Efteraaret 1931. Naar Ministeren her taler om, at det kunde være rart maaske, og der var ingen Skade sket, hvis det Standpunkt var blevet gennemført dengang, saa er det naturligvis rigtigt; der er maaske heller ikke sket saa megen Skade ved, at det skubedes nogen Tid ud. Jeg tror, der er sket mere Skade ved, at man ikke dengang gik over til Venstreforkørselsretten, men jeg takker i øvrigt for de,

forekommer det mig, ret imødekommende Udtalelser, som den højtærede Justitsminister fremsatte om dette. Det er jo saaledes, at Ministeren i hvert Fald ikke vilde afvise, at der kunde være noget rigtigt i det, og jeg har nu ogsaa paa Fornemmelsen, at Poul Henningsens Kronik i nogen Grad har gjort Indtryk paa Ministeren. Det kan være ganske ligegyldigt, om man i al Almindelighed vil give en Mand Ret eller ikke i hans Anskuelse om Spørgsmaal, der kan diskuteres, det, jeg her, ikke paaberaabende mig nogen Autoritet, gør, er at henvise dem, der har Lyst til paa en let Maade at sætte sig ind i Spørgsmaalet og faa en anskuelig Redegørelse deraf, til „Politiken“s Kronik af 9. Februar — om de bliver overbevist ved den saglige Undersøgelse eller ej, maa de selv om.

Ministeren henstillede, at det kommende Udvalg indhenter Oplysning hos Justitsministeriets Færdselsudvalg. Naturligvis er jeg meget villig til, straks naar Udvalget bliver nedsat, at rette Forespørgsel til Færdselsudvalget, det har udtalt sig i Bilag til det fremsatte Lovforslag, og et tidligere Udvalg har ogsaa udtalt sig, og det finder vi optrykt paa de Steder i Rigsdagstidende, jeg før citerede. Men naar jeg har lovet at se paa, hvad de siger, vil jeg her i høj Grad værgе mig imod paa nogen Maade at love at lade mig overbevise af Færdselsudvalget. Jeg henviser til den Kritik, jeg har fremsat om Færdselsudvalgets Sammensætning, eller jeg maa maaske rettere sige til de Betragtninger, jeg, naar jeg skal bedømme det Resultat, Færdselsudvalget kommer til, antiller over, hvilke Mennesker det er, der sidder i Færdselsudvalget, og hvad de repræsenterer.

Det er slet ikke et alsidigt Udvalg, alle Slags Trafikanter er ikke repræsenteret; Fodgængere, som dog er en væsentlig Del af Trafikanterne, er ikke med, og een Ting mangler vi ogsaa altid, naar vi ser drøftet Færdselsforholdene, det er Sporvognspassagerernes Interesser. En Ting, der viser Motorfolkenes Ensidighed, er den hadefulde Jagt, de fører paa Sporvognene i København, som er absolut det mest demokratiske og billigste Befordringsmiddel. Et Udvalg, der bestaar af Embedsmænd, Politimænd og Motorfolk, er derfor præget af en saadan Ensidighed, at jeg slet ikke kan bøje mig for det. Det er givet, at de Motorfolk, der har været vant til Højreforkørselsret, er paavirket af, at man nu skal have noget andet, men vi andre, som ogsaa har nogen Interesse i det, maa ogsaa have Lov til at